

HET KERSTKINDJE VAN HET GROOTE HUIS ●

IN HET DONKERE DAL.

Zzzzzzzzzddd...! de bergwind komt aangevlogen door Batakland. Laat in den Heiligen Kerstavond, na een dag van stil-stralenden zonneschijn.

Zzzzzzzzzddd!! Alogo, de sterke bergwind komt aangevlogen, langs de zijden van den Martimbang. Zilte zeegeuren brengt hij mee en de geur van hooge, koele dennewouden vermengd met de prikkelende reuk van smeulend veen.

Daar gaat een vrouw over den smallen landweg, dwars door het dal. Uit het gebergte is ze te voorschijn gekomen... een kleine, dwalende schaduw, losgemaakt uit een gansche wereld van schaduwen. Nu staan de zwarte bergen als een vaste muur van vijandschap achter haar en zij richt haar schreden naar de overzijde, waar ook schaduwen zijn, maar waar tusschen de vele schaduwen één enkel licht lokkend wenkt. Een jonge vrouw is het, zeer jong nog. En een heel klein bundeltje houdt ze stijf tegen zich aan gedrukt. Voor tegen haar lijf, waar haar moederhart klopt. Dunne klaaggeluidjes stijgen er op uit het bundeltje; geluidjes van een kindje, dat pijn heeft, of honger; of beide.

De vrouw loopt zeer snel. Nu en dan ziet ze schichtig om naar den zwarten muur dien ze achter zich heeft. 't Lijkt, alsof ze bang is. Bang voor een groote bedreiging, die uit dien muur te voorschijn zou kunnen komen. „Dat is ongehoord,” denkt de sterke bergwind. „Een jonge Batakvrouw alleen op den weg, in zoo'n wilden, donkeren nacht? Weet ze niet, dat het haar past om binnen te blijven, bij haar man, in het huis, waar ze woont? Kent ze de goede Bataksche zeden niet meer?”

Zzzzzzzzzddd...!! Hij blaast om haar heen. Hij doet haar dunne kleeren wapperen.

„Ga terug, vrouw! Je hoort hier niet. Is dat goede Batak-adat, dat een jonge vrouw alleen buiten loopt in donkeren nacht?”

Met schuwe blik ziet de vrouw hem aan.

„Atél Alogo!” klaagt ze dan zacht voor zich heen. „Maak 't me niet moeilijk. Houd me niet op, op mijn weg. Je ziet toch, dat ik vluchten moet! Ze willen mij en mijn kindje vermoorden... ginds, ver weg, in het dorp. Omdat het weer een meisje is. De andere

twee zijn ook al meisjes. Wat heeft een Batakvader aan meisjes!” — —

Angstig ziet ze naar den bergmuur achter haar. Dan gaat ze voort: „Nu moet ik mijn meisje naar de Witte Moeder brengen, in het groote ziekenhuis. Zie, ginds, waar het heldere licht gloeit. Ver weg is het nog, en mijn voeten zijn al zoo moe. Houd me niet op, Alogo! Ze zijn al begonnen me te achtervolgen; ik weet 't.”

„Ooo!” zegt de sterke bergwind merkwaardig zacht. „Is 't dat! Is 't weer de oude booze geschiedenis, die ik haat. Ik zal je helpen, vrouw. Let op. Ik ga je stevig helpen.”

Nu weet hij achter de vrouw te zweven. Voorzichtig duwt hij haar voort in den rug. Haar hoofddoek wappert als een zeil; haar sarongrok staat stijf ter zijde uit, maar haar arme, moede, bloote voeten rusten. Ze zweven over den weg, zonder moeite, zonder inspanning. Het verre licht tegemoet.

„Nu ben je al over de helft door het dal,” zegt na een wijle de bergwind. „Bij dien volgende bocht keer ik om. Dan wil ik eens gaan zien, of ze je werkelijk achtervolgen.” Terug snelt hij met haastige wilde sprongen, het bergland in, waaruit het vrouwtje te voorschijn gekomen is. Hij heeft vermoedens. Hij is al zoo oud, de bergwind. Zooveel onbegrijpelijke wreedheden heeft hij al gezien in dit land, dat eeuwen lang de wanhoop van het heidendom heeft getorst. Hij hoort geruchten. 't Booze slipperen van bloote Batakvoeten langs keisteenen en gruis; het prevelen van booze Batakmonden, dreigingen, donker en dom; verwijten en verwenschingen, aan de jonge moeder gericht.

De achtervolgers, daar zijn ze. Nu zullen ze ondervinden, dat er hulp en bescherming is voor arme, geplaagde moedertjes, die hun kindje in veiligheid moeten gaan brengen. Vastbesloten rijst de bergwind op sterke vleugelen omhoog. Hoog boven den Martimbang. Hoog boven de nevelenlaag, die de sterren bedekt houdt. Tot voor den troon des Heeren rijst Alogo. Tot voor den troon van Hem, die winden en wolken als Zijn dienaren gebiedt.

„Heer,” suist hij in diepen eerbied. „Mag ik regenwolken in mijn dienst nemen, om ginds in Batakland onrecht en wreedheid tegen te gaan?”

„Gij moogt,” zegt de Heer. „Boven den Westeroceaan schuilen ze te zamen, als werklooze arbeiders op de marktplaats. Alleen..

zorg, dat ze in overmoed niet aan de levens en bezittingen der armen raken. Er zijn vele gebeden tot mij gekomen, om hulp en bescherming in dezen nacht."

"In het woeste gebergte, Heer, daar zal de strijd vallen." En reeds suist hij weer weg, Alogo, de sterke dienstknecht, die immer haast heeft. Boven de grauwgrijze oceaangolven jaagt hij op de regennesten in. Scheelingen hooren verschrikt het spoor, dat hij trekt door den nacht. Ze voelen het zwaardere deinen der golven, die hun schip dragen. „Wees ons genadig o God," prevelen ze. „Wees ons genadig, als de storm losbreken moet."

En Alogo vaart verder. Hij fluistert met de wolken; hij buldert en tiert, tot een horde grauwe wolken besluit, met hem mee te trekken, over de zee... over een slapende eilandenrij... hoog over een broeiheete kustvlakte henen, waar de palmen stil hun handen te zamen houden boven wankele, kleine bamboehutten... Voort trekken ze, Alogo en zijn helpers, de woeste Batakbergen in, den Martimbang voorbij, die ineenduikt voor hun geweld. En eindelijk laten de wolken hun regenstroomen los, en de bergwind wielt en wentelt ze rond in duizelende vaart. Hij zweept de bergstroomen op, tot ze loeien. Hij slaat den waterval, tot hij schreeuwt. Hij schudt aan de vaste oergesteenten en wringt de stammen der woudreuzen los van hun pol. Hij smijt steenen en leembrokken en boomen en waterstroomen razend dooreen, tot de gansche opgeschrikte bergwereld vervuld is van zijn overmatig geweld. Tersluiks ziet hij nu en dan naar de achtervolgers, of zijn doen ook indruk op hen maakt. Zou 't genoeg zijn? Zouden ze haast omkeeren van hun verdervenden weg? Of... of is er meer nog noodig, om het arme moedertje te beschermen? Hier! Nog een steen midden op het pad. Daar! Een weeke leemmassa er overheen geslingerd. Ze zijn taai, die berg-Bataks. Ze zijn wel een en ander gewend, waar 't natuurmachten betreft. Ze geven 't zoo gauw niet op.

Maar nu doet Alogo zijn werk zoo grondig, dat er geen voortgaan meer mogelijk is. Dikke lagen leem zuigen hun bloote voeten vast. Onzichtbare steenklompen doen hen strompelen. De regen striemt hun aangezicht. En de angst, de schreeuwende angst voor al dit nachtelijk gebeuren, doet de rest.

„Bandjir," zeggen ze. „We kunnen niet verder gaan."

„Booze geesten; bégoe's houden ons op.

Laat ze aan haar lot over, de vrouw. De bégoe's helpen haar. Wie kan tegen de onzichtbare bégoe's vechten."

Dan gaan ze heen, terug naar hun dorp, rillend van angst en afgrijzen. Ze prevelen tot hun grootvader-geesten om hulp in dezen nood. Ze weten zich vervolgd, in plaats van vervolgers.

„Ga met ze mee en houd ze zoo bang," suist de wind tegen de regenwolken, die juist even willen uitrusten op een bergkam. De wolken doen het, met plagend genot. Ze drijven de mannen voort, als gold het een jachtspel. Ze doorweeken hun kleeren met de nog restende watermassa's. Ze bruisen en schetteren en stellen zich aan, of duizend booze bégoe's in hun legermachten waren opgenomen.

En Alogo, de sterke bergwind, gaat 't vluchtende vrouwtje achterna. Kalmer, voorzichtiger wordt zijn vaart, tot hij als een barmhartige vriend, zacht achter haar treedt. Dan helpt hij haar voort. Hij draagt haar moede voeten, hij koelt haar heete gezichtje af en fluistert in haar ooren, dat ze er nu spoedig is. Dat de witte moeder van het ziekenhuis goed zal zorgen voor haar en voor haar kindje. Dat ze er veilig zal zijn, voor iedere bedreiging.

„Ginds zijn de lichten al," wijst hij. „En het is niet één licht, het zijn er vele. Zie toch eens, moedertje, hoe dichtbij ze reeds gekomen zijn. Bij die lichten is veiligheid; je kindje zal het er goed hebben en jij ook. 't Is goed, in het licht te wezen, dat de witte

vreemdelingen hebben gebracht. Ik doorreis heel Batakland, moeder, en ik weet, dat het beter is, in het Licht te wonen, dan daarbuiten."

Het vrouwtje knikt zwijgend, als een, die zonder voorbehoud toestemt. Ze is zoo moe en ze verlangt zoo sterk naar het einde der reis. Bijna is haar hart te moe, om het groote verlangen te dragen.

VOOR DE POORT.

Er is Kerstfeest gevierd in het groote ziekenhuis, dat de zending heeft gebouwd terzijde van het dal. Daar wachten lichte, vriendelijke zalen en barmhartige handen op al de stakkers, die tot hen komen vluchten, uit verafgelegen streken soms, omdat het heidendom geen hulp en vertroosting heeft voor degenen, die in ellende en doodsschaduw zitten.

Nu is er het Feest gevierd van den Heiligen Kerstavond, waarop voor de allereerste maal de lichten van den vreugdeboom ontstoken worden; waarop de kinderen zingen en Gods boodschap van liefde en genade wordt uitgedragen aan alles, wat arm is en pijn lijdt en met zorgen is vervuld.

Maar in dit nachtelijk uur zijn de lichten gedoofd. De Kerstboom droomt in de leege zaal van de zonnige berghoogten, waar hij is opgegroeid. De zieken slapen en die hen verplegen eveneens. Het gansche huis is in rust. De nacht heeft rondom zijn schaduw gelegd.

Alleen de Bataksche nachtportier waakt. Die zit in zijn vertrekje, een uitbouwsel vlak naast de groote ingangspoort, om wakker te blijven, heel den nacht.

Hij heeft het Kerstfeest meegevierd in het vallen van den avond en zijn hart is er nog geheel en al van vervuld. Nu ziet hij voor de zooveelste maal met blijde oogen naar zijn geschenken — een kartonnen blaadje met zoete koek en snoeperijen, een stuk gestreept katoen voor een nieuw baadje, wat sigaretten en een blinkende gulden. En dwars over dat alles heen, een kersttakje, groen met rooden strik, waaraan een zilveren klokje is vastgebonden. Dat zal hij morgen in zijn huisje ophangen aan den houten wand. Hij denkt er aan hoe mooi dat zal zijn. Ook ziet hij al de gezichten van zijn vrouw en van zijn kinderen, wanneer ze zich meester zullen maken van het zoete snoepgoed. De verpleger lacht stil voor zich heen als een gelukkig kind. 't Gebeurt niet zoo vaak, dat een Batak geschenken krijgt, om niet. Wie zou

in ouden heidenschen tijd aan de schoone mogelijkheid daarvan ooit hebben durven denken! Dan richt de verpleger zijn gedachten op de Eeuwige Waarheden, die hij vanavond bij de kerstlichten wederom heeft hooren verkondigen. Aan de Schoone Boodschap, de Barita na Oelie, zooals zijn volk het Evangelie is gaan noemen en die hij jaren geleden heeft opgenomen in zijn hart. Doch al die goede en schoone dingen kunnen niet beletten, dat een mensch slaap krijgt na een veelbewogen dag als deze. Hij heeft van den vroegsten morgenstond aan gewerkt. Op de mannenzaal geholpen — kantoorwerk gedaan — met den dokter samen een geesteskranke gehaald uit zijn dorpje — en in de uren dat hij slapen moest, heeft hij feest gevierd. Toen was hij niet moe, hij dacht, dat het wel ging zonder slaap, maar nu komt die slaap toch opdringen naar zijn oogleden. Zijn blikken dwalen met moeite door het kleine portiershokje en door de vensters naar buiten. De nacht staat als een geheimzinnige wachter voor het raam. Heel de Bataksche wereld slaapt. Alogo, de bergwind, suist droomerig om de ziekenhuisgebouwen, de hooge palmen ruischen, de pisangbladeren klepperen als in een droom. „Vreemd toch eigenlijk, dat ik wakker moet blijven,” denkt de verpleger. „Waarom ben ik eigenlijk wakker! Gebeurt er ooit iets, in den nacht? Op iedere zaal is een verpleger. Waarvoor moet ik dan ook nog wakker blijven. Waarvoor is dat noodig! De heele wereld slaapt immers en blijft slapen, tot morgen toe.”

Daar zien zijn oogen de telefoon. Als die er niet was! Ja... maar om die telefoon moet

hij den ganschen nacht wakker blijven, heeft de toehan dokter gezegd. Als die begint te bellen, is er ergens buiten af, nood en gevaar. Een ernstige zieke, een stervende misschien.

Of een auto-ongeluk. . . . Dan moet de nachtportier op zijn post zijn. . . . den dokter wekken. . . . de garage openen. . . . de auto buiten zetten. . . .

Maar die telefoon gaat niet! Wel neen! In zoo langen tijd reeds heeft de telefoon niet zijn noodgeroep doen hooren. Dichter bij komt de slaap. . . . plagend. . . . uitdagend. Eén oogenblikje slechts de oogen sluiten. Eén oogenblikje maar de rust genieten. Iets eerlijkers is er op de gansche wereld niet. Neen, dat kunnen God en de menschen niet erg vinden, als hij nu één enkel oogenblikje uitrust, met gesloten oogen.

„Weet je wat ik doe,” zegt de portier, „ik zet mijn stoel naast het telefoonkastje. Zoo, met den hoorn vlak bij mijn oor. Nu kan ik rustig even indommelen. Wanneer er in mijn oor gebeld wordt, maakt 't me stellig klaar wakker.”

Zijn stoel wipt hij wat achterover. . . . de voeten steunt hij op de spaken. . . . zijn geschenken houdt hij met gevouwen handen vast op zijn knieën, en het telefoon-toestel is aan zijn rechteroor. Dat hoort het beste. Wacht, nu nog even het licht uitknippen; 't schijnsel prikt onaangenaam in moede, tevreden oogen. Ja. . . . de hand kan er juist bij komen, zonder dat het lichaam behoeft op te staan. . . .

Wat een weldaad. Duisternis en rust. En feestherinneringen en geschenken. En nog twee schoone dagen in 't naaste verschiet. Nu de oogen sluiten. Voor een oogenblikje slechts. Met een voldanen glimlach op zijn welgevormde bruine gezicht slaapt de Batakse nachtportier in. Hij hoort niet, dat de sterke bergwind opgewonden tegen zijn venster bonst. Hij speurt niets van de handen vol zand en steengruis, die venijnig er tegen tikken. Hij slaapt zoo vast, als een vermoeide, tevreden Batak maar slapen kan. Hij slaapt, en dat, terwijl de Heer hem noodig heeft in dezen nacht.

DE BLIJDE DOORGANG.

Er naderen zachte, onzekere voetstappen. Van buiten af komen ze, uit de wijde, donkere Batakwereld. Het licht, het groote lokkende licht, dat hoog boven 't ziekenhuis flonkert, heeft ze hierheen geroepen, de angst

heeft ze voortgejaagd. Alogo, de sterke bergwind, heeft ze geholpen. Nu hebben ze hun doel bereikt. Eindelijk! Eindelijk!

Maar hoe komt men nu binnen in 't reddende huis, waar de Witte Moeder woont?

Het portiershokje is duister, de groote poort is gesloten, de nachtwaker slaapt. Wat moet het moedertje nu doen? Ze is zoo moe, zoo moe! Ze staat onder 't afdak, dat de groote ingangspoort beschermt tegen regenvalgen. Ze is dus in veiligheid. Nu kan ze niet meer. Nooit in haar jonge leven is ze zoo moe geweest. Zoo moe. Ze sluit de oogen met een zucht. Al haar kracht, al haar gedachten, al haar levenswil verlaten haar en ze zakt neer op de gladde tegelstoep, geluidloos. Het kleine kindje valt boven op haar, stevig omkneld nog door haar moederliefde. 't Schrikt. 't Klaagt even, maar niet luider dan een jonge poes kan klagen in het duister van den nacht. Dan is het weer stil. 't Slaapt verder, boven op de moeder, die geen krachten meer heeft.

Eindelijk komt de dageraad de menschen wekken. Grauwe schemerschijnsels zweven boven de bergkammen. . . . komen de vensters der woningen binnen dringen. . . . streelen de slapende oogleden. „Kom! wordt wakker! Straks verrijst de zon! De nieuwe dag gaat haast beginnen!”

Zeer beschaamd ontwaakt de portier. Stijf en toch uitgerust; maar ook beschaamd. Hij zet zijn blaadje met geschenken op de kleine ruw-houten tafel en opent de buitendeur. De frissche morgenlucht jaagt zijn slaperigheid geheel weg. Een zonnestraal schiet hem juist in de oogen, ver weg luidt reeds een vroege morgenklok den Kerstdag in. „Feest vandaag,” denkt de portier.

Dan ziet hij 't vrouwtje liggen. . . . uitgestrekt nog steeds op haar bed van steen. En hij hoort een klagend stemmetje, niet veel luider dan van een verdwaald, hongerig diertje. Dan begrijpt hij, met een bevende schrik, die zijn feestvreugde verslaat. Hij snelt weg. . . . maakt alarm voor de woning van de witte Moeder van 't ziekenhuis. . . . loopt dan vlug verder om ook den toehan dokter te wekken. Zijn hart jaagt hem voort, zijn arme beschaamde hart, dat wakker had moeten blijven. . . . en dat geslapen heeft. . . . vele uren lang.

Dat zoo zondigen kon in den Heiligen Kerstnacht, waarin God de Heer Zijn barmhartigheid heeft uitgegoten over de aarde.

Als hij eindelijk terugkeert van zijn droevigen ommegang, vindt hij de Moeder reeds

bij 't kleine vrouwtje, neergeknield op de steenen. Een traan valt op haar blanke bezige handen. Bataksche verpleegstertjes staan er huiverend bij, in bange afwachting. 't Kleine kindje is terzijde gelegd, tusschen wat doeken. 't Heeft geschreid, maar nu is 't weer stil.

„Is ze dood?“ vraagt een van de meisjes zacht.

„Neen, dood is ze niet,“ zegt na een wijle de moeder. „Dood is ze niet, maar 't is erg genoeg met haar. 't Kindje leeft en is gezond. Heel jong is het nog.“

Moeizaam staat ze op van den grond. „Komt, meisjes, haalt de draagbaar. We moeten doen, wat we kunnen. En jij, Obéna, neem 't kindje mee. Je weet, wat je er mee doen moet. Ik zal bij de moeder blijven.“

Voorzichtig neemt Obéna 't kleine, magere, schreiende meisje in haar armen. Voorzichtiger nog wordt gevierd 't moedertje op de baar gelegd en naar boven gedragen, waar de stille witte kamertjes der ergst-lijdenden zijn.

Ze hebben haar gewasschen en verzorgd. Haar angst is weg en pijn lijdt ze niet meer. Nu ligt ze zoo tevreden en stil, als gold het een feest.

„Wat is ze jong,“ denkt de moeder. „Wat is ze ontroerend jong. Bijna zelf nog een kind. Toen ik zoo oud was als zij, was ik nog een onbezorgd schoolmeisje, bij mijn moeder thuis.“

De toehan dokter is er geweest, om 't vrouwtje te onderzoeken. Hij heeft zijn hoofd geschud en in z'n vriendelijke, blauwe oogen is iets zeer droefs gekomen. „Er is niets meer aan te doen,“ zegt hij zacht tegen de Moeder. „Batakland.... De angst, de vlucht in 't donker, 't noodweer vannacht.... Ze moet voortdurend hooge koorts gehad hebben. En dan een kindje, dat drie dagen oud is. 't Is onbegrijpelijk, hoe ze nog zoo ver is kunnen

komen. Maar dit komt ze niet te boven. Pijn zal ze niet hebben. Ze sterft zachtkens weg, 't arme ding. Blijf u maar bij haar. Lang zal 't niet meer duren.“

Dan gaat hij heen in zijn witte jas. Er zijn in 't groote huis zooveel lijdenden, die hem noodig hebben. 't Ziekenhuis is altijd vol, sedert het 't vertrouwen der menschen gewonnen heeft.

En de Moeder blijft achter. Lang kijkt ze naar 't jonge vrouwtje, dat sterven moet. Dat nu voor de Poort der Eeuwigheid ligt, zooals in den morgenstond voor de poort van 't groote huis.

Zacht legt ze haar koele witte hand op 't heete bruine voorhoofd.

„Ben je wakker? Kun je me aanzien?“

Langzaam, langzaam gaan de zware oogleden vaneen. Twee mooie, glanzende, zwarte oogen zien de Zuster vragend aan.

„Waarom heb je dit gedaan, moedertje, deze vlucht in den nacht, met je kleine kindje. Heb je dan geen man en geen thuis?“

„'t Was weer een meisje, moeder, en ze wilden 't doodden. Toen ben ik er mee wegge-loopen, om 't bij u te brengen. Hier kunnen de mannen van het dorp toch niet komen, wel moeder?“

„Neen, neen, hier komen ze niet. Hier is je kindje veilig. 't Is een lief kindje, moedertje, en heelemaal gezond. We zullen goed voor haar zorgen en later zullen we haar vertellen, wat je voor haar gedaan hebt.“

't Vrouwtje glimlacht, gelukkig, dat haar dochtertje zoo geprezen wordt door de witte Moeder. Maar tegelijk vallen haar oogleden weer toe. Zoo moe is ze.... en zoo zwak. En zoo weldoend is deze rust.

De Zuster ziet het en gaat zwijgend en zonder gedruisch wat kleine werkzaamheden verrichten. Dan, na een poosje, vlak bij 't bed zittend, zegt ze zacht:

„Moedertje, ken je Jezus?“

Weer zien de zwarte oogen haar aan. Nu is er onrustige droefheid in hun blik.

„Vroeger....“ stamelt de mond. „Vroeger kende ik Hem.... daarna ben ik getrouwd... met dien man.... 't moest van mijn vader... hij kon veel geld geven. In een heidensche hoeta woonde ik. Ze hebben me daar geschopt en geslagen als ik van Hem sprak. Toen waren mijn kinderen alleen maar meisjes. Ze zeiden, dat dat mijn schuld was, de schuld van mijn geloof. Toen heb ik gezwe-gen en ik heb Hem vergeten....“

„Neen, moedertje, vergeten niet. Vergeten kan men Hem nooit weer.“

evd
S

W.M. '26

Pasteltekening W. MARCHANT.

Bijlage van DE JONGE VROUW. December 1934.

Een lichtstraal glijdt door de oogen der zieke; iets van een groote, blijde verrassing, die begint te komen. Hoe weet de goede Moeder dit alles. . . . dat men Jezus niet vergeten kán? Haar oogen dwalen 't vertrekje rond, als zochten ze iemand.

„Neen, niet vergeten,“ herhaalt ze dan met een vreemden glimlach.

„Kom moedertje, we zullen samen bidden.“

Vast legt de moeder haar sterke handen om de uitgeteerde, bruine werkhandjes van de stervende Batakvrouw. Hardop bidt ze: „Heere Jezus, lieve Heiland. . . . ik breng U hier een ziek en afgedwaald schaapje van Uw groote kudde. Streck Gij Uw handen uit, o Heer, en houd het vast, als ik het niet meer vasthouden kan. . . . Heere, ze heeft U willen vergeten, toen 't leven zoo erg moeilijk voor haar werd. Gij weet het wel, Heer, hoe dat alles zoo kwam. Wij hebben U allen zoo vaak vergeten, Heer. Wij vergeten en verraden U telkens weer opnieuw. Maar Gij zijt sterk en barmhartig, en Gij hebt medelijden met onze zwakheden. Neem ons nu ook in genade aan, o Heer, en laat ons na allen nood in heerlijkheid bij U mogen zijn. . . .“

Een wonderbare goudglans komt in de wijdopen zwarte oogen. Alsof ze de poorten der Eeuwige stad reeds zien geopend. . . . voor haar. „Jezus,“ zegt ze in groote verbazing. En nog eens: „Jezus, Heere.“

De moeder ziet de groote Verandering komen. Biddend blijft ze naast haar zitten, 't klamme handje zacht omkneld.

Een deur gaat open. Heel voorzichtig komt Obéna op bloote voeten naar binnen schuiven, het kleine meisje in haar armen; gewasschen, gekleed, gevoed.

't Schreit nu niet meer. 't Is een mooi, gezond Batakkindje, dat twee kleine bruine vuistjes tegen de oortjes drukt.

De Zuster legt een vinger op den mond. Wijst op 't gelaat van het vredig-wegstervende moedertje. Dan neemt ze voorzichtig het kindeke van Obéna over, en legt het tegen de moeder aan, zoodat ze den zachten druk ervan voelen moet. „Hier is 't kleintje, moedertje. 't Mag bij je zijn.“

Dan wenkt ze nogmaals Obéna. „Roep een paar meisjes en zing een versje, hier voor de deur. 't Lied van de Eeuwige Stad. Ja, ze gaat sterven, maar ze heeft Vrede gevonden bij Jezus.“

Obéna gaat heen, geluidloos op haar bloote voeten en een oogenblik later klinkt voor de deuropening der ziekenkamer het lied van de Eeuwige Vreugde:

Loas aoe, asa laho,
Toe Jesoeskoe toe na dao. . . .

„O wanneer, o wanneer, zal ik zijn bij mijnen Heer. . . .“

Weer glimlacht het kleine Batakvrouwje, nu ze zoo schoon hoort zingen. Haar stralende oogen zoeken de goede Moeder der zieken. Dan zoeken ze het slapende kindje aan haar zijde. En daarna dwalen ze af naar ongeziene verten, waar Gods wonderen openbaar worden voor al degenen, die Hem hier hebben liefgehad. En met dien blik in haar oogen gaat ze in tot de Eeuwige Rust.

„Ze is thuis,“ zegt de moeder tot de inlandsche verpleegstertjes, die binnen gekomen zijn en gezien hebben. Een korte snik vergezelt haar woorden. . . . „Ze is gelukkig thuis gekomen. Nemen jullie 't kindje mee. Dat blijft bij ons voorloopig.“

Voorzichtig neemt Obéna 't kindje weg bij de gestorven moeder. Ze wiegt het in haar armen en drukt het vast tegen zich aan. De schat is grooter geworden, sedert ze de moeder heeft zien henengaan.

„Hoe heet het, moeder?“ vraagt ze aan de Zuster. „En uit welk dorp komt het?“

„Dat weet ik niet,“ antwoordt de moeder.

„Dat heb ik heelemaal vergeten te vragen.“

„Dan is het ons Kerstkindje, moeder. Mogen we het Bassaría noemen? Groote Vreugde?“

Obéna zegt het met een vreemd-stille stem en met den verren blik in de oogen, die de kinderen van een oud lijdensvolk soms eigen kan zijn.

„Bassaría,“ herhaalt de hoofdzuster. „Goed; zoo zullen we haar noemen. Dat is een mooie naam. Neemt dan nu het Kerstkindje maar mee en maakt een kribje er voor klaar. En Aleida, blijf jij hier om mij te helpen.“

Jonge, rappe handen leggen het kindje in een vroolijk kribbetje. Stille, rustige handen doen aan het moedertje het laatste liefde-werk. En buiten luiden de kerkklokken voor den morgendienst. Vele, vele klokkenstemmen zingen van genade en vrede, van blijdschap en van licht.

Peinzend ziet de Moeder even door het venster, naar buiten, waar een blauw-gouden zonnehemel heel Batakland omspant. „Kerstdag,“ zegt ze. „Jezus is gekomen. Wat, ja, wát zouden we toch moeten beginnen op deze arme, stervende wereld, wanneer Hij niet gekomen was?“

Stil vouwt ze in dankgebed haar handen. Er is groote vrede in haar hart.

M. A. M. RENES—BOLDINGH.